

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษากลุ่มที่ได้เรียนและไม่ได้เรียนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ENG 0101 ของนักศึกษาสี่กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (English Proficiency Test) โดยที่ไม่ต้องเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) (P & NS) กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริม ทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (NP & NS) กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ ไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (NP & SP) และกลุ่มนักศึกษา ที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน และได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษ พื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน (NP & SNP) และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ENG 0101 ของนักศึกษาสี่กลุ่ม ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาการจัดการเรียนการสอน ของนักศึกษาสี่กลุ่ม ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาการจัดการเรียนการสอน ของนักศึกษาสี่กลุ่ม ผลการวิจัยสามารถเพื่อให้สถานบันการศึกษาได้แนวทางในการให้ความช่วยเหลือ วิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและเพื่อให้สถานบันการศึกษาได้แนวทางในการให้ความช่วยเหลือ แก่ไขปัญหาการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ดีขึ้นและสอดคล้องกับความต้องการ ของนักศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ภาคเรียนที่ 2 ทั้งหมด จำนวน 1,062 คน ที่ได้ทำการทดสอบวัดทักษะความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2550 จำนวน 1,062 คน ที่ได้ทำการทดสอบวัดทักษะความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) ของนักศึกษา ก่อนการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานจากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม ซึ่งนักศึกษาที่สอบการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน จะต้องมีคะแนนสอบ 35 คะแนนขึ้นไป จากคะแนนเต็มทั้งหมด 100 คะแนน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลทุกตัวแปร ได้แก่ การสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ (English Proficiency Test) การเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) และผลการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (Remedial English Course) ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยขอความอนุเคราะห์ที่ ข้อมูลทุกภูมิจากสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรมและสำนักส่งเสริมวิชาการ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550
2. ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชา ENG 0101

ของนักศึกษา

2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (P) ได้แก่ กลุ่มที่ 1 (P & NS) กับกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน (NP) ได้แก่ กลุ่มที่ 2 (NP & NS) กลุ่มที่ 3 (NP & SP) และกลุ่มที่ 4 (NP & SNP) โดยใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของ Mann-Whitney Test (Mann-Whitney Test)

2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 2 (NP & NS) และ กลุ่มที่ 3 (NP & SP) โดยใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของ Mann-Whitney Test (Mann-Whitney Test)

2.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 3 (NP & SP) และ กลุ่มที่ 4 (NP & SNP) โดยใช้วิธีการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของ Mann-Whitney Test (Mann-Whitney Test)

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกภูมิของกลุ่มตัวอย่างและนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ ได้ผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษาจากผลการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เมื่อพิจารณาจากระดับคะแนนพบว่า จำนวนนักศึกษาที่ได้ระดับคะแนน 0 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.82 รองลงมาคือ กลุ่มที่ได้ระดับคะแนน 1 และระดับคะแนน 1.5 คิดเป็นร้อยละ 23.63 และ 16.10 ตามลำดับ จะเห็นว่ามีนักศึกษาจำนวนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตามลำดับ อยู่ในระดับต่ำเกินกว่าร้อยละ 50 ที่ได้ระดับคะแนนไม่ถึง 2

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษา 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน โดยไม่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (P & NS) มีระดับคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 1.949$) ซึ่งกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยรวม ($\bar{X} = 1.418$) และกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ($NP & NS$) กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชา ($NP & SP$) และกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน ($NP & SNP$) มีระดับคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 1.065$, $\bar{X} = 1.202$ และ $\bar{X} = 0.634$) ตามลำดับและเมื่อพิจารณาระดับคะแนนเฉลี่ยเปรียบเทียบกับนักศึกษาทั้งหมดที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) พบว่า นักศึกษา 3 กลุ่มนี้ มีระดับคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระดับคะแนนเฉลี่ยรวม ($\bar{X} = 1.418$)

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (P) แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน (NP) ทั้งกลุ่มที่ได้เรียนและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ($NP & NS$) ไม่แตกต่างกันมากนัก แต่กลุ่มนักศึกษาที่ได้เรียนวิชา ($ENG 0101$) ไม่ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ($ENG 0101$) มากเท่ากับกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนวิชา ($ENG 0101$)

สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน และสอนผ่าน (NP & SP)

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอนผ่าน (NP & SP) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา (ENG 0101) แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอนไม่ผ่าน (NP & SNP)

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา 2 กลุ่มที่ได้เรียนและไม่ได้เรียนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน สามารถอภิปรายผลโดยรวม ได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของนักศึกษา จากผลการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เมื่อพิจารณาจากระดับคะแนน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) อยู่ในระดับต่ำ อาจเป็นเพราะปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ปัญหาเกี่ยวกับผู้สอน ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตร ปัญหาเกี่ยวกับสื่อการสอนและปัญหาเกี่ยวกับการ รับผลประเมินผล เป็นต้น ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของ ศติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่มีองค์ประกอบอื่นๆ ที่ไม่ใช่ศติปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น สภาพสังคม ความในใจ เจตคติที่มีต่อสถานบัน วิชาที่เรียนและอาจารย์ผู้สอน ตัวแปรที่น่าสนใจและมีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ตัวผู้เรียน ครุผู้สอนและความแปรปรวนอื่น ๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรัตน์ อังกรวิโรจน์ (อ้างถึงใน เอกринทร์ คุณยศยิ่ง, 2547) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูง หรือต่ำ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านศติปัญญา เพียงอย่างเดียว ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ความรับผิดชอบ ความวิตกกังวล อัตโนมัติ ที่ส่งผลกระทบต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียน แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ กระบวนการเรียนการสอน สภาพของระบบโรงเรียน นิสัยและทัศนคติทางการเรียน แรงจูงใจ ผลสัมฤทธิ์ กระบวนการเรียนการสอน และองค์ประกอบเกี่ยวกับทางบ้าน สรุปแล้วองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น ประกอบด้วยลักษณะของตัวนักเรียนเอง ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมอง ความรู้ ความคิด ความพร้อม ทางด้านศติปัญญา ความพร้อมทางด้านร่างกาย สุขภาพ ความสนใจ ทัศนคติ การยอมรับความสามารถ

ของตนเอง ประสิทีภาพการจัดการเรียนการสอนของครู การได้รับคำแนะนำ การเสริมแรงจากครู วิธีการที่ครูนำมาสอน การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนระหว่างครูกับนักเรียน เป็นต้น

2. ผลสัมฤทธิ์การเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิต

2. ผลสัมฤทธิ์การเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิต ประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษา 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (P & NS) มีระดับคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง เนื่องจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน มีความพร้อมทางด้านพื้นความรู้เดิม ประสบการณ์ที่จำเป็นและมีมาก่อนเรียน ความสนใจ ความสนใจ หรือสติปัญญาที่เกิดจากการเรียนรู้ ความสนใจ เจตคติต่อรายวิชา การเรียนการสอน สื่อการสอน ระบบของโรงเรียนและคุณลักษณะ ของครูผู้สอน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของอนาสตาเซีย ได้กล่าวถึงที่มาของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญาของผู้เรียน และองค์ประกอบที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญา เช่น สภาพสังคม ความสนใจ เจตคติที่มีต่อสถาบัน วิชาที่เรียน อาจารย์ผู้สอนและถึงการสอนที่ทันสมัย เป็นต้น จึงเป็นผลทำให้กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถ อาจารย์ผู้สอนและถึงการสอนที่ทันสมัย เป็นต้น จึงเป็นผลทำให้กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (P & NS) มีระดับ แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน (NP) ทั้งกลุ่มที่ได้เรียน และไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานอย่างเห็นได้ชัดเจน

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101)

ในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ระหว่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษผ่าน (P) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่าน (NP) อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลปรากฏออกมาระบุนี้ อาจสืบเนื่องมาจาก ความสามารถทางด้านสติปัญญาและเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน แข็งพอที่จะเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มิษฐ์มนัส วรรณพินทร์ (2544) ได้ทำการวิจัยและผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์และงานวิจัยของ แท้งญาเทเช็ก (Tangutaisak, 1975 : 3460-3461 อ้างถึงใน สารคดี สุวรรณเครือ, 2534) ได้ใช้คะแนนของผลการเรียนเดิมในระดับมัธยมศึกษาร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ เพื่อพยากรณ์ผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า คะแนนผลการเรียนเดิมในระดับ

มัธยมศึกษา เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีที่สุด ส่วนผลงานวิจัยของ แสกนแนล (Scannell, จ้างถึงใน สายฝนที่ สุวรรณเครื่อง, 2534) ได้ทำการวิจัยเพื่อพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยของนิสิตมหาวิทยาลัยในรัฐโอรัว โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นประถมศึกษา (เกรด 4) และชั้นมัธยมศึกษา (เกรด 12) เป็นตัวพยากรณ์และคะแนนเฉลี่ยปลายปีที่หนึ่ง ประถมศึกษา (เกรด 4) และชั้นมัธยมศึกษา (เกรด 12) เป็นตัวพยากรณ์และคะแนนเฉลี่ยปลายปีที่หนึ่ง เป็นตัวเกณฑ์ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาเป็นตัวพยากรณ์ที่ดี ในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมหาวิทยาลัย

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ 2 (NP & NS) และกลุ่มที่ 3 (NP & SP) คือ 1.065 และ 1.202 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ระหว่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน (NP & NS) กับกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (NP & SP) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ วิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่าน (NP & SP) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยที่ไม่แตกต่างกันอาจเป็นได้หลายประการคือ นักศึกษามีความสามารถพัฒนาความรู้ด้านทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานได้ด้วยตนเอง หรืออาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาไม่สามารถเข้าเรียนรายวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ตามตารางเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่จัดไว้ จึงศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานของตนเองแหล่งวิชาการอื่น ๆ

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ 3 (NP & SP) และกลุ่มที่ 4 (NP & SNP) คือ 1.202 และ 0.634 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ระดับคะแนน) วิชาภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ระหว่างทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน และความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน และสอบผ่าน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาที่สอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษไม่ผ่านและได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน แต่สอบไม่ผ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยนี้ยืนยันว่า การสอนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์ เพราะสามารถช่วยให้นักศึกษาเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาได้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานค่อนข้างต่ำ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและสอบผ่านมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) สูงกว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานแต่สอบไม่ผ่าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า

1. ในการจัดการสอนเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐาน ควรจัดระดับความสามารถในด้านทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาและมีการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนแต่ละกลุ่ม
2. การจัดการสอนเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานในแต่ละกลุ่มควรมีจำนวนนักเรียนไม่นากเกินไป เพื่อให้อาจารย์สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง
3. นักศึกษาที่จะลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานได้ ควรจะต้องสอบผ่านวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานก่อน ซึ่งจะทำให้นักศึกษามีทักษะในด้านภาษาอังกฤษพื้นฐานเพียงพอที่จะพัฒนาตนเองให้เรียนในระดับปริญญาตรีได้ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (ENG 0101) ของกลุ่มนักศึกษาที่สอบไม่ผ่านการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มนักศึกษาที่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานกับกลุ่มที่ไม่ได้เรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานในภาคเรียนต่อ ๆ ไป เพื่อจะได้ทราบประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการเรียนวิชาเสริมทักษะภาษาอังกฤษพื้นฐานและหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนวิชานี้ให้ดียิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับกระบวนการในการสอนเสริม เช่น การสอนเป็นกลุ่ม หรือเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นต้น

3. ในการวิจัยครั้งต่อไปควรที่จะศึกษาจากคะแนนสอบปลายภาคของนักศึกษา มากกว่าการนำระดับคะแนน (เกรด) มาเปรียบเทียบกัน ซึ่งจะทำให้ได้รายละเอียดในการวิจัยที่ชัดเจนขึ้น ในการทำวิจัยครั้งนี้ ได้นำระดับคะแนน (เกรด) มาเปรียบเทียบกัน จึงแยกความแตกต่างได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร หากใช้คะแนนสอบปลายภาคจะทำให้เห็นความแตกต่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น